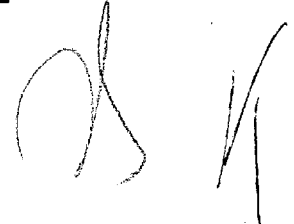

1 februari 1961

U 1262/61 - C 46 - P1/PS9.

PH 9988/17
GEHEIM

Land: Groot-Brittannië/Europa.
Onderwerp: De Britse politiek ten opzichte van Europa.
Referenties:
Datum van waarneming: Tweede helft januari 1961.
Bron: Betrouwbaar.
Informant: Een functionaris van het Britse Ministerie van Financiën.

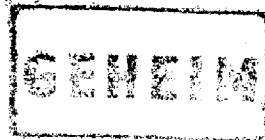
Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

Groot-Brittannië/Europa

DE BRITSE POLITIEK TEN OPZICHTE VAN EUROPA

In het bilaterale gesprek met de Duitsers is een aantal mogelijkheden overwogen, die echter niet tot de opstelling van enig concreet plan hebben geleid. Een van de mogelijkheden die men heeft overwogen is:

- a. Een tariefunie van het Verenigd Koninkrijk plus de Zes plus een aantal E.V.A.-landen,
- b. een bijzondere regeling voor de Free Entry van Commonwealth-goederen, in het bijzonder voedingsmiddelen en grondstoffen,
- c. een bijzondere regeling voor landbouwproducten,
- d. mogelijkerwijze gedeeltelijke aanvaarding van de verdragen van Rome door het Verenigd Koninkrijk, zulks met inbegrip van de supranationale instellingen.

Nu schijnt een stadium bereikt, waarin alleen nader overleg met de Fransen verder kan voeren, omdat de Britse regering nog steeds het gevoel heeft, dat Frankrijk de sleutelpositie inneemt. In het diplomatieke contact met de Fransen heeft men nog steeds geen aanduidingen van een wijziging van het Franse standpunt, dat nog altijd als ontwijkend wordt beschouwd. Een van de doeleinden van het gesprek tussen MACMILLAN en De GAULLE in Rambouillet op 28/29 januari is te zien of men hier over het dode punt kan heenkomen. Spectaculaire beslissingen worden van dat gesprek niet verwacht - op zijn best een toezegging van De GAULLE om overleg met de Engelsen te openen op dezelfde wijze zoals dat met de Duitsers heeft plaats gehad. MACMILLAN zal geen "plan", als boven aangeduid, aan De GAULLE voorleggen. Ieder formeel plan zou het grote risico inhouden van te worden verworpen en dat

risico wil de Britse diplomatie niet een tweede keer lopen. Ook uit tactische overwegingen wil de Britse regering zich niet op een formeel plan vastleggen, omdat daaruit te zeer zou blijken tot welke concessies men ongeveer bereid zou zijn. Die concessies kunnen pas komen, indien blijkt dat ook de andere zijde tot concessies bereid is.

Berichten als zou de nieuwe Amerikaanse administratie van plan zijn in de moeilijkheden tussen de Zes en de Zeven te interveniëren, worden in Britse regeringskringen niet ernstig genomen. De algemene verwachting is: indien al vooruitgang, dan uiterst langzaam.

De actuele moeilijkheden in de Britse economie worden op het ogenblik niet gezien als tekenen van een op handen zijnde crisis. Er bestaat nog steeds een vrij aanzienlijke druk op de arbeidsmarkt en de industrie als geheel klaagt over "unfilled vacancies". Het probleem ligt minder in te hoge importen dan in te lage export. Vooral door de ook politiek noodzakelijke hulp aan onderontwikkelde gebieden, met name in de Commonwealth, blijft het Verenigd Koninkrijk gedwongen grote bedragen vrij te maken, die dus niet voor investering kunnen worden aangewend. In regeringskringen heeft men het levendig besef, dat de export naar nieuwe markten gestimuleerd zal moeten worden. Onder "nieuwe markten" valt vooral ook de markt in het continentale Europa. Men heeft het gevoel, dat in de eerstkomende tijd het effect van het gemeenschappelijk buitentarief van de E.E.G. niet erg belemmerend zal werken op de mogelijkheid van Britse export naar Europa. Het gaat hierbij eerder om een probleem van verkoopstechniek. Zeker wordt in regeringskringen de noodzaak van een nauwere binding met het continent sterker gevoeld nu de trage ontwikkeling van de export zorgen begint te baren. Anderzijds is er bepaald geen sprake van enige radicale verandering in het standpunt van regering of industrie.